

عنوان مقاله:

زبان و فرهنگ عامه در غزل های شهریار

محل انتشار:

نهمین همایش ملی متن پژوهی ادبی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

نوازله فرهادی - استادیار گروه آموزش زبان و ادبیات فارسی دانشگاه فرهنگیان، ایران.

خلاصه مقاله:

سید محمد حسین بهجت تبریزی (۱۳۶۷-۱۴۲۸ ه.ش). متخلص به شهریار، از گویندگان بلندپایه معاصر و ماندگار در تاریخ ادبی ایران است، که غزل سرایی اش (در حوزه ی شعر و هنر)، و حشر و نشرش با توده های مختلف مردم (به لحاظ خلق و خو) او را از بسیاری گویندگان و هنرمندان متمایز می سازد. مردمی بودن و گرایش شهریار به افشار مختلف جامعه که ریشه در زندگی روستایی و سنتی او در روزگار کودکی و نوجوانی اش دارد - ۲ دیوان وی را به صورت منبع مناسب و قابل اعتنایی از عناصر زبان فولکلور و فرهنگ و سنن عمومی درآورده است. در این نوشتار کوشش بر آن است تا چگونگی بازتاب فرهنگ و عناصر زبان عامه در غزلیات شهریار و در نتیجه میزان گرایش وی به این عناصر ارجمند و پایبندی اش به پاسداشت آنها، شناسایی گردد. بررسی غزلیات شهریار از این منظر نشان می دهد که در سطح واژگانی افعال عامیانه و در سطح جمله بندی، عبارتهای کوتاه و شبه جملات مصطلح در زبان کوچه و بازار بیش از دیگر عناصر زبانی بازتاب یافته است. قرار دادن این عناصر و اصطلاحات فرهنگ عامه در درون سخنان رسمی - به جز در مواردی چند که به ناهمگنی آشکار میان این دو گونه زبانی و در نتیجه به تنزل هنری کلام می انجامد - با توجه به استفاده بجا از ظرفیت چند بعدی معنایی و موسیقایی آنها اغلب در کنار زبان معیار خوش نشسته است .

کلمات کلیدی:

زبان، عناصر فولکلوریک، فرهنگ عامه، واژه های عامیانه.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1245557>

